

Unutulmuş Ada

Yavuz DEMİRKIRAN

Unutulmuş Ada

Yavuz DEMİRKİRAN

Kaptan Nora, pirinç pusulası zincirinde sallanarak parlak mavi denizde yol alıyordu. Sıcak kahverengi teni, topuz yapılmış kıvrıcık siyah saçları ve merakla parlayan parlak yeşil gözleri vardı. Her gün yeni topraklar ve anlatacak yeni hikâyeler arardı. Pirinç düğmeli lacivert paltosu tuzlu rüzgârda dalgalanırken gemisini ufka doğru sürüyordu.

Bir sabah Nora haritasında küçücük yeşil bir ada gördü. Ama tekrar baktığında ada yok olmuştu! Pusulasını kontrol etti ve adanın olduğu yere doğru yelken açtı. Birdenbire ada tam önünde belirdi, bir serap gibi pırıldıyordu. "Büyülü bir ada!" diye fısıldadı. Demir attı ve küçük kayığıyla kumlu kıyıya kürek çekti.

Kumsalda büyük bir kedi boyutunda, parlayan turkuaz bir yaratık onu bekliyordu. Kocaman altın gözleri, minik yusufçuk kanatları ve tek incili bir yosun tasması vardı. "Ben Pip," dedi utangaçça, arkasında ısıltılar bırakarak. "Adımıza hoş geldin. Ama lütfen acele et—haritalarda her gün sadece birkaç dakika görünüyoruz. Solup gidiyoruz."

Pip, Nora'yı saz örgüsünden çatıları olan neşeli kulübelerden oluşan bir köye götürdü. Çocuklar oynuyordu ama kahkahaları bir yankı gibi zayıf duyuluyordu. "Adamız kayboluyor çünkü kimse hikâyelerimizi hatırlamıyor," diye açıkladı Pip. "Eski masallar bizi güçlü tutar. Onlar olmadan her gün daha da zayıflıyoruz." Nora'nın yeşil gözleri kocaman açıldı. "Öyleyse o hikâyeleri bulmalıyız!" dedi.

Dağınık kum rengi saçlı, aralık dişli bir gülümsemesi olan bir çocuk yanlarına koştu. "Ben Tobias!" dedi, dizindeki sargıyı işaret ederek. "Yardım edebilirim! Bütün yaşlıların nerede yaşadığını biliyorum." Tahta düdüğünü çaldı ve Pip'in ışığı biraz daha parladı. "Hadi gelin! Marisol Nine en yaşlı ve en iyi hikâye anlatıcısıdır. Dalga kütüklerinden yapılmış kemerin yanında yaşar."

Marisol Nine bir bankta oturuyordu, uzun gümüş örgüsü deniz yeşili şalının üzerine dökülmüştü. Kehribar gözleri gülümseme çizgileriyle ışıldıyordu ve eksik dişli bir gülümsemeyle gülümsedi. "Demek bizi kurtarmaya geldin?" diye sordu. Nora başını salladı. "Hikâyelerinizi büyük defterime yazmak istiyorum." Marisol yıpranmış ellerini çırpı. "Öyleyse iyi dinle, Kaptan!"

Marisol, bir zamanlar koyda parlayan bir deniz kaplumbağasıyla yarıştığını anlattı. "Gençtim ve aptaldım," diye kıkırdadı, "ama su nasıl da pırıldıyordu!" O konuşurken kulübenin duvarları titremeyi bıraktı. Nora hızla yazdı, kalemi sayfalarda cızdırdıyordu. Pip'in turkuaz ışığı biraz daha parladı. "Devam et!" diye tezahürat yaptı Tobias.

Sonra tahta kuşlar oyan yaşlı Tomas'ı ziyaret ettiler. Bir zamanlar kaybolmuş bir balinaya yeniden şarkı söylemeyi nasıl öğrettiğini anlattı. "Şarkı bütün adada yankılandı," dedi. Nora her kelimeyi yazdı. Bahçesindeki solmuş çiçekler açmaya başladı. "Hikâyeler işe yarıyor!" diye ciyakladı Pip, kanatları heyecanla vızıldayarak.

Yosunlu turtalar pişiren Lila Nine'yi buldular. Herkesin limanı yeniden inşa etmek için birlikte çalıştığı büyük fırtınayı hatırladı. "Bütün gece şarkı söyledik," dedi. Nora yazarken liman duvarları yeniden sağlamlaştı. Tobias düdüğünü çaldı ve ada yeni bir enerjiyle uğuldadı. "Güçleniyoruz!" diye bağırdı.

Nora'nın defteri maceralarla doldu: konuşan bir yunus, gizli bir kristal mağarası, dans eden fenerlerle bir şenlik. Her hikâye adayı daha da parlak yaptı. Pip artık küçük bir güneş gibi parlıyordu. "Ama bir şeye daha ihtiyacımız var," dedi Marisol. "Adamızın adına. Uzun zaman önce unutuldu. Sadece gerçek bir dost onu geri getirebilir."

Nora gözlerini kapattı ve duyduğu bütün hikâyeleri düşündü. Adayı bir zamanlar olduğu gibi gördü—kahkaha ve şarkıyla canlı. "Adınızı biliyorum," diye fısıldadı. "Siz Şarkılar Adası'sınız!" Bunu söylediği anda yer hafifçe titredi. Pip'in ışığı binlerce ışıltıya dönüşerek patladı. Adanın adı sonunda hatırlanmıştı.

Dünyanın her yerindeki haritalar pırıldadı. Şarkılar Adası artık solmadan parlak harflerle görüldü. Uzak limanlarda denizciler sevinçle bağırdı. Adada herkes dans etti. Marisol Nora'ya sarıldı. "Bizi nezaketinle ve defterinle kurtardın," dedi. Tobias düdüğünü çaldı ve Pip havada mutlu bir tur attı.

Nora bir hafta kaldı ve daha çok hikâye yazdı. Adalılar için adlarının büyük harflerle yazıldığı yeni bir harita çizdi. "Artık herkes sizi bilecek," dedi. Marisol ona bir deniz kabuğu bileziği verdi. "Hikâyelerimizi anlatmaya devam et, Kaptan. Bizi hayatta tutan budur." Nora söz verdi.

Nora yelken açıp gittiğinde ada kaybolmadı. Haritada güçlü ve mutlu kaldı. Pip bir süre gemisinin yanında uçtu, pırıldayarak. "Yakında geri gel!" diye seslendi. Tobias kumsaldan el salladı. Nora da el salladı, pusulası göğsünde sıcacıktı. En büyük hazineyi bulmuştu: hatırlanmaya değer hikâyeler.

Eve döndüğünde Nora Şarkılar Adası adında bir kitap yazdı. Her yerdeki çocuklar onu okudu ve ziyaret etmeyi hayal etti. Hikâyeleri arkadaşlarına anlattılar ve ada daha da güçlendi. Marisol'un maceraları ünlendi. Adanın adı okullardaki ve kütüphanelerdeki haritalarda görüldü. Nora öğrendi ki hikâyeler tohum gibidir—paylaşıldıkça büyür.

Ve böylece Şarkılar Adası bir daha asla solmadı. Gelenekleri her yeniden anlatılıştta yaşadı. Kaptan Nora sık sık ziyaret etti, defteri hep hazırdu. Anıları paylaşmanın özel yerleri sonsuza dek yaşattığını biliyordu. Ve biri bir hikâyeyi hatırladığında, güneşli bir denizde bir yerde, bir ada biraz daha parlar.